

Arrest

nr. 107 019 van 22 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. SCHÜTT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger, geboren op 20 januari 1984 in Gujranwala. U hebt steeds in Nowhsera-Virkhan (district Gujranwala, provincie Punjab) gewoond, waar u een eigen winkel uitbaatte waar u rijst en bloem verkocht.

Onderweg naar uw winkel merkte u een meisje, S. B. (...), op, dat zich telkens per riksja naar haar college begaf. In april 2011 legde u contact met haar. Samen op uw motorfiets begaven jullie zich naar de 'main bazar' waar jullie afspraken in een fruitwinkel van een vriend van u. Jullie werden meteen verliefd op elkaar. Sindsdien spraken jullie telkens één keer per week af in dezelfde fruitwinkel, waarheen jullie zich telkens samen op uw motorfiets begaven. Op 11 november 2011 vierden jullie er S.'s (...) verjaardag. In de fruitwinkel, waar een ober de klanten bediende, namen jullie telkens plaats op het derde verdiep, waar slechts één tafel stond. Op 12 november 2011 kwamen S.'s

(...) broer(s) en vader naar u in uw winkel. Ze waren te weten gekomen dat u S. (...) had ontmoet in de fruitwinkel op de 'main bazar'. Waarschijnlijk had iemand jullie er opgemerkt. Ze eisten dat u alle contact met haar verbrak. U vertelde hen dat u verliefd op haar was en met haar wilde huwen. Vervolgens ontstond een gevecht tussen jullie. Omdat u beseftte dat u in gevaar verkeerde probeerde u S. (...) hierop met rust te laten. Maar zij ging hier niet mee akkoord en vervolgens bleven jullie elkaar één keer per week ontmoeten in de fruitwinkel van uw vriend op de 'main bazar' waar jullie telkens samen op uw motorfiets naartoe gingen. Op 20 maart 2013 kwamen S.'s (...) broer(s) en vader opnieuw naar uw winkel. Ze waren woedend en vroegen u waar S. (...) was. Ze was blijkbaar niet thuisgekomen. Opnieuw raakten jullie slaags. U vreesde dat S.'s (...) familie u zou vermoorden en vluchtte diezelfde dag via Lahore naar Karachi, waar u een flat huurde. Op 21, 24 en 26 maart 2012 bezocht de politie van Nowhsera-Virkan uw ouders bij u thuis. Ze waren op zoek naar u in verband met S.'s (...) verdwijning. Op 27 maart 2012 werd u opgebeld door S.'s (...) vriendin G. (...). Ze vertelde u dat S. (...) diezelfde dag werd vermoord en dat haar familie een 'First Information Report' (FIR) had laten opstellen bij de politie van Nowhsera-Virkan waarin u ervan beschuldigd wordt S. (...) te hebben ontvoerd op 20 maart 2012 en te hebben vermoord op 27 maart 2012. Zelf vermoedde u dat S.'s (...) familie haar had omgebracht. U nam vervolgens contact op met uw vader, die bevestigde dat S.'s (...) familie in verband met haar verdwijning en moord een klacht tegen u had ingediend. Hierop besloot u uw land uit te vluchten.

In Karachi liet u een smokkelaar met uw Pakistaans paspoort en identiteitskaart een visum voor Abu Dhabi regelen. Op 14 april 2012 reisde u per vliegtuig naar Abu Dhabi, waar u zo een twee maanden verbleef bij een Pakistaan die u er had leren kennen en die u in contact bracht met een Arabische smokkelaar. Deze smokkelaar regelde voor u een paspoort van rode kleur waarmee u naar Europa kon reizen. Op 7 juli 2012 reisde u samen met deze smokkelaar per vliegtuig van Abu Dhabi naar België, waar u aankwam op 8 juli 2012 en op 16 juli 2012 een asielaanvraag indiende.

Van uw vader vernam u na uw aankomst in België dat de politie in september of oktober 2012 bij uw ouders langs kwam op zoek naar u in verband met S.'s (...) verdwijning en moord. Tevens vertelde uw vader u dat onbekenden hem op 17 februari 2013 in zijn zaak hadden aangevallen. Ze verklaarden dat ze deel uitmaken van een terroristische organisatie en eisten dat hij zijn zoon, de moordenaar van hun familielid, aan hen zou overgeven. Naar aanleiding van dit incident diende uw vader een klacht in bij de politie van Nowhsera-Virkan die geregistreerd werd in de vorm van een FIR. Hierna nam de politie S.'s (...) vader, M. B. (...), als verdachte mee naar het politiebureau, waar deze echter dezelfde dag opnieuw werd vrijgelaten.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van twee bladzijden van uw Pakistaans paspoort, uw bankkaart, een chequeboekje op uw naam, een visitekaartje van uw zaak, bonnetjes en rekeningen in verband met uw zaak, een FIR dd. 26 maart 2012 van de aangifte van S.'s (...) vader, M. B. (...), en de enveloppe waarmee deze FIR u vanuit Pakistan werd opgestuurd naar België, een krantenartikel van het dagblad 'Akhbar-e-alislah' dd. 30 maart 2012 waarin u door S.'s (...) vader beschuldigd wordt van de ontvoering en moord van zijn dochter en twee originele kranten waarin dit artikel werd geplaatst, alsook de enveloppe waarmee deze u vanuit Pakistan werden opgestuurd naar België, een FIR dd. 17 februari 2013 van de aangifte van uw vader tegen de onbekenden die hem in zijn zaak hadden aangevallen, de handgeschreven aanklacht van uw vader in verband met ditzelfde incident, alsook de getuigenverklaringen met een kopie van de identiteitskaarten van de twee getuigen van dit incident, en de DHL-enveloppe waarmee deze laatste documenten u vanuit Pakistan naar België per luchtpost werden opgestuurd.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in uw woonplaats in Pakistan problemen kende met de familie van uw geliefde met wie u wilde huwen. Zij verdween op 20 maart 2012 en vervolgens werd vermoord op 27 maart 2012, waarna haar familie een klacht tegen u indiende waarin zij u ervan beschuldigde haar te hebben ontvoerd en vermoord.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd daar u onaannemelijk vaag bleef en in uw hoofde tevens een manifest gebrek aan interesse werd vastgesteld, met betrekking tot enkele belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo wist u niet hoe uw vriendin S. (...) om het leven werd gebracht en u hebt hier hoegenaamd niet naar geïnformeerd (CGVS, p. 10, 18). U wist evenmin wanneer S.'s (...) begrafenis plaatsvond (CGVS, p. 22). U verklaarde dat de politie van

Nowhsera-Virkan op 21, 24 en 26 maart 2012 uw ouders bij u thuis bezocht omdat ze op zoek waren naar u in verband met S.'s (...) verdwijning. Toen u werd gevraagd wat de politie na de registratie van de FIR dd. 26.03.2012 tegen u, waarin u ervan beschuldigd wordt S. (...) te hebben ontvoerd en vermoord, met deze klacht heeft gedaan, antwoordde u dat zij u zochten. Toen u werd gevraagd hoe zij u dan zochten, antwoordde u dat u niet meer thuis verbleef en dat de politie dit beter weet dan u. Toen u herhaaldelijk werd gevraagd of de politie dan na de registratie van de FIR nog naar u thuis is gekomen, op zoek naar u, antwoordde u uiteindelijk dat dit misschien zo was, maar dat u dit aan niemand hebt gevraagd (CGVS, p. 11). Nadien verklaarde u dan weer na uw aankomst in België één keer aan uw vader te hebben gevraagd of de politie nog bij u thuis was langsgekomen op zoek naar u en dat uw vader u antwoordde dat de politie in dit verband nog één keer bij hen was langsgekomen. U wist echter niet meer precies wanneer dit gebeurde, hoewel u vermoedde dat het in september of oktober 2012 was (CGVS, p. 11-12). U wist echter niet of de politie na dit ene bezoek in dit verband nog bij u thuis is langsgekomen en u verklaarde dit onderwerp met uw vader niet te bespreken (CGVS, p. 12). U wist verder niet of de politie überhaupt een onderzoek leidde waarin zij de omstandigheden van S.'s (...) dood onderzocht, en u hebt dit geenszins trachten te achterhalen (CGVS, p. 18). U wist evenmin of naar aanleiding van S.'s (...) dood een lijkschouwing had plaatsgevonden (CGVS, p. 22). Daarnaast wist u niet of de FIR die door S.'s (...) vader tegen u werd opgesteld en waarin u ervan wordt beschuldigd S. (...) te hebben ontvoerd en vermoord werd voorgelegd voor een rechtbank en ook hierover blijkt u zich niet te hebben geïnformeerd (CGVS, p. 12-13). Zo wist u dan ook niet of in verband met S.'s (...) verdwijning en moord een strafrechtelijke zaak tegen u werd opgestart, en u hebt dit geenszins trachten te achterhalen (CGVS, p. 22). Daar deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde, coherente en consistente informatie kon verschaffen, of minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast is het uiterst opmerkelijk dat, gelet op de context in Pakistan waar het niet gebruikelijk is dat een ongehuwde man en vrouw elkaar in het openbaar ontmoeten, u en S. (...) telkens afspraken in een fruitwinkel op de 'main bazar', een openbare plaats, waar jullie zich steeds samen naartoe begaven op uw motorfiets en waar jullie zowaar zelfs seksuele betrekkingen hadden (CGVS, p. 16-17, 20). Het is bovendien des te opmerkelijker dat jullie elkaar nog steeds op dezelfde plaats bleven ontmoeten, waar jullie telkens samen op uw motorfiets naartoe gingen, nadat S.'s (...) familie te weten was gekomen dat jullie op die plaats met elkaar afspraken, omdat iemand er jullie waarschijnlijk had opgemerkt. Te meer omdat S.'s (...) familie u daarna een eerste keer bedreigde en aanviel in uw zaak op 12 november 2012 (CGVS, p. 16-17). Het is weinig aannemelijk dat u hierna nog het risico nam S. (...) verder te ontmoeten net op diezelfde openbare plaats waar jullie voorheen werden opgemerkt en waarna uw problemen met S.'s (...) familie aanvingen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Bovendien werd vastgesteld dat uw verklaringen tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal en uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), met betrekking tot enkele elementen die de kern van uw asielrelaas raken, niet geheel in overeenstemming kunnen worden gebracht. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u op 20 maart 2012 een tweede keer bezocht werd in uw winkel door S.'s (...) broer(s) en vader. Ze waren woedend en vroegen u waar S. (...) was. Ze was blijkbaar niet thuisgekomen. U werd door hen geslagen. U vreesde dat S.'s (...) familie u zou vermoorden en vluchtte diezelfde dag via Lahore naar Karachi. Op 27 maart 2012 werd u opgebeld door S.'s (...) vriendin G. Ze vertelde u dat S. (...) diezelfde dag werd vermoord (CGVS, p. 10-11, 16, 18-19). Op de DVZ verklaarde u daarentegen dat u op 20 maart 2012 werd opgebeld door S.'s (...) vriendin G. (...) met de mededeling dat zij niet wist waar S. (...) zich bevond en dat zij al even niets meer van S. (...) had gehoord. U voelde aan dat er iets niet pluis was en vertrok uit voorzorg naar Karachi. U vermeldde er niets over de confrontatie met S.'s (...) broer(s) en vader diezelfde dag. U verklaarde er verder dat G. (...) u enkele dagen later opnieuw opbelde met het nieuws dat S. (...) werd vermoord door haar familie (DVZ, verklaring, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat S.'s (...) vriendin G. (...) u voor 27 maart 2012 niet had opgebeld met het nieuws dat S. (...) vermist bleek te zijn. U vernam dit nieuws daarentegen van haar broer(s) en vader, waarna u besloot naar Karachi te vluchten. Toen u met uw eerdere verklaring op de DVZ, dat G. u op 20 maart 2012 opbelde met de mededeling dat S. vermist bleek te zijn, werd geconfronteerd, antwoordde u dat u dat toen misschien zo hebt gezegd omdat u na 20 maart 2012 enkele keren contact had met G. (...) (CGVS, p. 18-19). Deze uitleg verklaart echter niet waarom u aanvankelijk op het Commissariaat-generaal stelde dat G. (...) u in verband met de verdwijning van S. (...) niet had opgebeld en dat u op de DVZ geenszins melding maakte van de confrontatie met S.'s (...) broer(s) en vader in uw winkel op 20 maart 2012, waarna u besloot naar Karachi te vluchten. Bijgevolg blijft deze tegenstrijdigheid overeind. Daarnaast verklaarde u

op het Commissariaat-generaal dat u en S. (...) op 11 november 2011 S.'s (...) verjaardag vierden in de fruitwinkel op de 'main bazar' waar jullie elkaar telkens ontmoetten. Op 12 november 2011 kwamen S.s (...) broer(s) en vader een eerste keer naar uw winkel. Ze waren te weten gekomen dat u S. (...) had ontmoet in de fruitwinkel op de 'main bazar'. Waarschijnlijk had iemand jullie er opgemerkt. Ze eisten dat u S. (...) met rust zou laten (CGVS, p. 16-17, 19). Op de DVZ verklaarde u evenwel dat S.'s (...) broer en vader u opzochten in uw winkel in 2011, toen ze u sloegen en ermee dreigden u te vermoorden indien u S. (...) niet met rust zou laten. Opmerkelijk genoeg wist u toen niet wanneer exact in 2011 zij u in uw winkel hadden opgezocht (DVZ, verklaring, vraag 3.5). Het is weinig aannemelijk dat u dit incident op de DVZ niet preciezer in de tijd kon situeren, hoewel u op het Commissariaat-generaal wel wist te vertellen dat dit gebeurde op 12 november 2011, namelijk de dag na de viering van S.'s (...) verjaardag (CGVS, p. 16-17, 19). Daar deze elementen de kern van uw asielrelaas raken kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent coherente en consistente verklaringen zou afleggen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit gehaald.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan de door u verklaarde illegale binnenkomst in de EU. Zo verklaarde u van Abu Dhabi per vliegtuig rechtstreeks naar België te zijn gereisd samen met een smokkelaar die voor uw reis naar België een paspoort voor u had geregeld van rode kleur, met een foto van een andere persoon. Dit reisdocument werd op de luchthavens in Abu Dhabi en België door de douane gecontroleerd. U wist echter hoegenaamd niet door welk land dit paspoort werd uitgereikt, noch welke persoonsgegevens het bevatte. U verklaarde dat de persoon op de foto in dit paspoort niet helemaal op u leek en u de persoonsgegevens die erin vervat waren moeilijk kon lezen. Zo wist u ook te vertellen dat het paspoort geen visum bevatte (CGVS, p. 8-9 en 14-15). Deze uitleg is niet geloofwaardig. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone met hoogtechnologisch materiaal zeer strenge identiteitscontroles worden uitgevoerd, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u met een reisdocument van een ander land en op naam van een andere persoon, waarvan u de gegevens geheel niet kende, de EU bent binnengekomen, zonder gevat te worden (CGVS, p. 8-9, 15). Het is in dit verband ook onwaarschijnlijk dat u u niet zou zijn ingelicht door de smokkelaar over de gegevens in het paspoort (CGVS, p. 8-9), gelet op het risico op ernstige sancties voor de smokkelaar bij het ontdekken van clandestiene passagiers. Deze vaststellingen van ongeloofwaardigheid aangaande de door u verklaarde illegale binnenkomst in de EU doen het vermoeden ontstaan dat u uw Pakistaans paspoort, waarvan u verklaarde dit aan de smokkelaar te hebben gegeven die u van Abu Dhabi naar België vergezelde (CGVS, p. 7-8), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt bovendien versterkt daar u verklaarde uw paspoort samen met uw Pakistaanse identiteitskaart aan de smokkelaar, die u vergezelde van Abu Dhabi naar België te hebben gegeven, doch deze zowaar vergat terug te vragen (CGVS, p. 7-8). Het is weinig aannemelijk dat u, die naar België reist om zich vervolgens te beroepen op internationale bescherming in dergelijke door u beschreven omstandigheden niet waakzamer bent geweest ten opzichte van zulke belangrijke documenten. Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder ondermijnd.

U legde in verband met uw problemen een FIR dd. 26 maart 2012 voor van de aangifte van S.'s (...) vader, M. B. (...), waarin u ervan wordt beschuldigd zijn dochter te hebben ontvoerd en vermoord, een FIR dd. 17 februari 2013 van de aangifte van uw vader tegen de onbekenden die hem diezelfde dag in zijn zaak hadden aangevallen, de handgeschreven aanklacht van uw vader in verband met ditzelfde incident, alsook de getuigenverklaringen inclusief een kopie van de identiteitskaarten van de twee getuigen van dit incident, een krantenartikel van het dagblad 'Akhbar-e-alislah' dd. 30 maart 2012 waarin u door S.'s (...) vader beschuldigd wordt van de ontvoering en moord van zijn dochter, en twee originele kranten waarin dit artikel werd geplaatst. De documenten die betrekking hebben op de door u aangehaalde problemen kunnen enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden. Geen van de FIR's die u voorlegt bevat bovendien enige originele stempel van het politiekantoor waar zij werden opgesteld, noch van de rechtbank, waardoor de authenticiteit van deze documenten niet kan worden nagegaan. De originele stempels van een advocaat die deze FIR's bevatten kunnen de echtheid van deze documenten overigens niet hard maken. Er werden bovendien

nog bijkomende elementen opgemerkt die ernstige twijfels doen rijzen over de waarachtigheid van deze FIR's. Zo verklaarde u meermaals dat S. (...) werd vermoord op 27 maart 2012 (CGVS, p. 9-10). Ook in het krantenartikel dat u ter staving van uw asielaanvraag neerlegt wordt vermeld dat S.'s (...) dode lichaam werd aangetroffen op 27 maart 2012. De FIR die u voorlegt van de aangifte van S.'s (...) vader, waarin hij verklaart dat zijn dochter op 20 maart 2012 door u werd ontvoerd, dat haar dode lichaam 'vandaag' werd teruggevonden, en dat u haar zou hebben vermoord, werd daarentegen opgesteld op 26 maart 2012 om 11u15 a.m., wat geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met uw verklaring alsook de inhoud van het krantenartikel dat S. (...) op 27 maart 2012 werd vermoord, of haar dode lichaam op die datum werd aangetroffen (CGVS, p. 9-10). Deze inconsistentie tussen uw verklaringen en het door u neergelegde document, alsook tussen uw documenten onderling, ondermijnt niet alleen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, maar tast ook de waarachtigheid van deze documenten aan. Tevens is het uiterst opmerkelijk dat op deze FIR, alsook op de FIR dd. 17.02.2013 die u neerlegt van de aangifte van uw vader, werd aangegeven dat het vertrek van de aangevers van het politiestation telkens pas de volgende dag na hun aangifte gebeurde. Zo werd de aangifte van S.'s (...) vader opgesteld op 26 maart 2012 om 11u15 a.m. en zou hij het politiekantoor pas de volgende dag om 8u a.m. verlaten hebben. Ook de klacht van uw vader werd geregistreerd op 17 februari 2013 om 4u45 p.m., doch zou uw vader het politiekantoor pas de volgende dag om 8u a.m. hebben verlaten. Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt dat in Pakistan iedereen tegen betaling eender welke FIR kan laten opstellen bij de politie. Uit diezelfde informatie blijkt ook dat valse berichtgeving in de geschreven en elektronische pers niet ongebruikelijk is in Pakistan. De handgeschreven aanklacht van uw vader die bij zijn aangifte hoort, alsook de getuigenverklaringen met kopie van de identiteitskaarten van de twee getuigen van het incident dat uw vader overkwam kunnen ten slotte evenmin bewijswaarde leveren voor de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Deze verklaringen hebben immers een subjectief karakter daar zij louter op uw vraag kunnen zijn neergeschreven.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, is er wat u betreft dan ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (een kopie van twee bladzijden van uw Pakistaans paspoort, uw bankkaart, een chequeboekje op uw naam, uw visitekaartje van uw zaak, bonnetjes en rekeningen in verband met uw zaak, en de enveloppen waarmee uw documenten u vanuit Pakistan naar België werden opgestuurd) zijn niet van dien aard dat zij voorgaande conclusie kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten louter informatie over uw identiteit, bankrekening, uw onderneming en de manier waarop uw documenten u vanuit Pakistan werden bezorgd, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij vat haar betoog aan door de motieven van de bestreden beslissing één voor één te betwisten.

Zij meent vooreerst dat het motief aangaande de vaagheid van verzoekers relaas en diens gebrek aan interesse in de afwikkeling van het strafrechtelijk onderzoek na de moord op zijn vriendin S. niet opgaat. De verzoekende partij stelt betreffende de aangevoerde vaagheid *“dat kennis over de precieze doodsoorzaak het gebeurde voor hem niet minder gruwelijk maakt, en dat het verwerken van een traumatische ervaring voor eenieder een zeer persoonlijke aangelegenheid is waarin geen vast stramien kan worden vastgesteld. De Commissaris-generaal gaat ervan uit dat verzoeker de behoefte zou moeten voelen om, zoals in een assisenproces, over alle omstandigheden van een moord te worden ingelicht, alle anatomische details inbegrepen. Dat kan moeilijk als een valabel motief worden beschouwd om een asielaanvraag te verwerpen c.q. het asielrelaas als ongeloofwaardig aan te merken. Bovendien is informatie over de wijze waarop S. (...) is omgebracht niet noodzakelijk bekend bij het grote publiek. Verzoeker kan enkel afgaan op wat hij vernomen heeft van derden (een vriendin van S. (...), zijn ouders) die niet meer weten over de precieze doodsoorzaak dan elk ander lid van het publiek. Bovendien is het zelden aangewezen om over een misdrijf waarvan men beschuldigd wordt, teveel vragen te stellen. Het zou enkel maar verdenking kunnen opwekken. Ook de datum van de begrafenis van S. (...) is niet iets waarover verzoeker veel vragen moest stellen. Volgens het islamitisch gebruik moest de begrafenis zo snel mogelijk plaatsvinden, liefst nog dezelfde dag. Verzoeker kon ervan uitgaan dat dit zo gebeurd was.”*

De Raad wijst er vooreerst op dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Louter op basis van de vaagheid doorheen verzoekers verklaringen kwam de commissaris-generaal niet tot de weigeringsbeslissing.

Voor het overige aangaande dit motief stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, door te stellen dat verzoeker niet meer weet over de doodsoorzaak en andere omstandigheden over de dood van S. dan het publiek en dat het stellen van veelvuldige vragen enkel verdenking zou opwekken, niet de talrijke vastgestelde vaagheden betreffende belangrijke elementen uit zijn relaas *in concreto* weerlegt. Het is niet onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat verzoeker minstens redelijke pogingen zou ondernemen om meer te weten te komen over de dood van zijn geliefde, S., met wie hij gedurende anderhalf jaar een relatie zou gehad hebben. Verzoeker had hier zeker de kans toe aangezien hij verklaarde dat de vriendin van S., G. hem belde om hem in te lichten over haar dood. In zoverre handhaaft de Raad het motief van de bestreden beslissing: *"Zo wist u niet hoe uw vriendin S. (...) om het leven werd gebracht en u hebt hier hoegenaamd niet naar geïnformeerd (CGVS, p. 10, 18). U wist evenmin wanneer S.'s (...) begrafenis plaatsvond (CGVS, p. 22). U verklaarde dat de politie van Nowhsera-Virkan op 21, 24 en 26 maart 2012 uw ouders bij u thuis bezocht omdat ze op zoek waren naar u in verband met S.'s (...) verdwijning. Toen u werd gevraagd wat de politie na de registratie van de FIR dd. 26.03.2012 tegen u, waarin u ervan beschuldigd wordt S. (...) te hebben ontvoerd en vermoord, met deze klacht heeft gedaan, antwoordde u dat zij u zochten. Toen u werd gevraagd hoe zij u dan zochten, antwoordde u dat u niet meer thuis verbleef en dat de politie dit beter weet dan u. Toen u herhaaldelijk werd gevraagd of de politie dan na de registratie van de FIR nog naar u thuis is gekomen, op zoek naar u, antwoordde u uiteindelijk dat dit misschien zo was, maar dat u dit aan niemand hebt gevraagd (CGVS, p. 11). Nadien verklaarde u dan weer na uw aankomst in België één keer aan uw vader te hebben gevraagd of de politie nog bij u thuis was langsgekomen op zoek naar u en dat uw vader u antwoordde dat de politie in dit verband nog één keer bij hen was langsgekomen. U wist echter niet meer precies wanneer dit gebeurde, hoewel u vermoedde dat het in september of oktober 2012 was (CGVS, p. 11-12). U wist echter niet of de politie na dit ene bezoek in dit verband nog bij u thuis is langsgekomen en u verklaarde dit onderwerp met uw vader niet te bespreken (CGVS, p. 12). U wist verder niet of de politie überhaupt een onderzoek leidde waarin zij de omstandigheden van S.'s (...) dood onderzocht, en u hebt dit geenszins trachten te achterhalen (CGVS, p. 18). U wist evenmin of naar aanleiding van S.'s (...) dood een lijkschouwing had plaatsgevonden (CGVS, p. 22). Daarnaast wist u niet of de FIR die door S.'s (...) vader tegen u werd opgesteld en waarin u ervan wordt beschuldigd S. (...) te hebben ontvoerd en vermoord werd voorgelegd voor een rechtbank en ook hierover blijkt u zich niet te hebben geïnformeerd (CGVS, p. 12-13). Zo wist u dan ook niet of in verband met S.'s (...) verdwijning en moord een strafrechtelijke zaak tegen u werd opgestart, en u hebt dit geenszins trachten te achterhalen (CGVS, p. 22). Daar deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde, coherente en consistente informatie kon verschaffen, of minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd."*

Daarna betoogt de verzoekende partij aangaande het vastgestelde gebrek aan interesse in hoofde van verzoeker: *"Verzoeker heeft telefonisch contact met zijn vader maar spreekt over deze zaak niet, of uiterst zelden, met zijn vader."*

Verzoeker antwoordt dat de Commissaris-generaal uit het oog verliest dat verzoeker afkomstig is uit een cultuur waarin de notie schaamte determinerend is, dit in tegenstelling tot de westerse cultuur die gebaseerd is op de notie schuld.

Het onderscheid is van groot belang, nu in een zgn. schaamtecultuur het van het allergrootste belang is wat anderen geloven over een bepaalde inbreuk, in casu een strafrechtelijk misdrijf. Zolang anderen overtuigd zijn van iemands onschuld, dan stelt er zich geen probleem.

Zoals hoger al opgemerkt, is het telkens te berde brengen van een misdrijf, zelden een aanwijzing van iemands onschuld. Verzoeker opteerde er duidelijk voor om met zijn vader niet, of zo min mogelijk, te spreken over het probleem waarom hij zijn land ontvlucht was.

Er is nog een andere culturele reden waarom verzoeker niet met zijn vader kan of wenst te praten over het strafrechtelijk onderzoek. Die reden ligt in het concept van de vaderlijke afstamming, die leidt tot een groep van mannelijke familieleden die samen een sociale eenheid, de biradari, vormen.

Eén van de regels is dat de sociale status van de biradari bepaald wordt door het gedrag van elk van haar leden, meer bepaald door het wangedrag van één van hen. *"One does not share the bread, but one shares the shame."* Verzoeker heeft de standing van zijn familie in het gedrang gebracht, enerzijds

door de verdenking van moord op zich te laden, maar anderzijds ook door sociaal niet-toegelaten omgang te hebben met een meisje van een andere familie.

Het is logisch dat de vader van verzoeker niet wenst geconfronteerd te worden met deze situatie, zodat het onderwerp in de conversaties tussen verzoeker en zijn vader taboe is.

De onwetendheid van verzoeker over de voortgang van het strafrechtelijk onderzoek heeft dus niet te maken met desinteresse in zijn hoofd, zoals de Commissaris-generaal besluit, doch wel met zijn wens om rekening te houden met de gevoeligheden van zijn familie, meer bepaald van zijn vader die hij niet wenste te schofferen."

Waar de verzoekende partij de schaamtecultuur en de sociale positie van zijn vader als lid van de *biradari* opwerpt als verklaring voor de reden waarom hij niet met zijn vader spreekt over de gebeurtenissen, stelt de Raad vast dat verzoeker soms nog andere familieleden contacteerde zoals zijn twee ooms en zijn moeder (gehoorverslag p. 5-6) van wie hij enige informatie had kunnen verkrijgen. Bovendien kon verzoeker zoals hierboven reeds werd opgemerkt, een deel van de informatie die afwezig is in hoofd van verzoeker, wel verkregen worden via G., met wie verzoeker belde na de dood van S., of althans kan verwacht worden dat verzoeker hiernaar geïnformeerd zou hebben, bijvoorbeeld hoe S. om het leven kwam.

Verder meent de verzoekende partij dat het motief betreffende de omgang die verzoeker met S. had niet correct is: *"dat hij in een stad woonde en niet in een dorp waar iedereen iedereen kent. De tochtjes op de motor waren op zich dus niet zo onmogelijk om te realiseren zonder dat iedereen er schande van sprak. Bovendien droeg verzoeker alsdan een motorhelm, zodat hij niet herkenbaar was (gehoorverslag CGVS, p. 17) en dus evengoed kon doorgaan voor een familielid van S. (...).*

Verzoeker heeft duidelijk gesteld dat contacten tussen jongens en meisjes op die manier kunnen, zolang de families maar van niets weten (ibid.). De Commissaris-generaal heeft het over Pakistan in het algemeen, terwijl er in de verschillende regio's verschillen zijn in de mate waarin de vrouwen afgeschermd worden van de mannen [purdah]:

Among wealthier Pakistanis, urban or rural residence is less important than family tradition in influencing whether women observe strict purdah and the type of veil they wear. In some areas, women simply observe "eye purdah": they tend not to mix with men, but when they do, they avert their eyes when interacting with them. Bazaars in wealthier areas of Punjabi cities differ from those in poorer areas by having a greater proportion of unveiled women. In cities throughout the North-West Frontier Province, Balochistan, and the interior of Sindh, bazaars are markedly devoid of women, and when a woman does venture forth, she always wears some sort of veil.

(Peter Blood, ed. Pakistan: A Country Study. Washington: GPO for the Library of Congress, 1994)

Een motivering gebaseerd op wat algemeen gangbaar heet te zijn in Pakistan, kan moeilijk worden aangenomen.

Dat verzoeker nadat hij op 12 november 2011 ruzie had gehad met de familie van S. (...), deze laatste nog ontmoette in dezelfde fruitwinkel, is niet zo onaannemelijk als de Commissaris-generaal stelt. Immers, dat de familie van S. (...) wist waar de ontmoetingen plaatsvonden, was geen zekerheid: verzoeker leidde dit enkel af uit het feit dat de familie hem kwam opzoeken daags na hun ontmoeting in de fruitwinkel (gehoorverslag, p.17). De fruitwinkel werd uitgebaat door een vriend van verzoeker, zodat hij kon rekenen op diens discretie. Een betere plaats voor de ontmoetingen, die verzoeker in eerste instantie niet meer wilde laten doorgaan maar waarin hij had ingestemd na aandringen van S. (...), was niet voorhanden. Tenslotte heeft verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS ook aangegeven dat de beslissing om elkaar te blijven ontmoeten niet rationeel doch emotioneel was, en dus niet door een puur rationele bril kan worden beoordeeld op zijn waarschijnlijkheid."

De Raad is van oordeel dat het inderdaad merkwaardig is dat verzoeker en S., nadat ze betrappt waren, bleven afspreken op dezelfde plaats en bovendien dat ze nog steeds samen naar deze plaats gingen. Waar de verzoekende partij stelt dat de familie van S. niet met zekerheid wist waar de ontmoetingen plaatsvonden, meent de Raad dat dit argument niet overtuigt en de vaststellingen van de bestreden beslissing niet weerlegt.

Wat de tegenstrijdigheden in verzoekers relaas betreft, wijst de verzoekende partij op het volgende: *"Wat de datum van de eerste ruzie betreft, antwoordt verzoeker dat hij zich de juiste datum tijdens het korte interview bij DVZ niet voor de geest kon halen, doch achteraf wel, meer bepaald door deductie, door de gebeurtenis te kaderen met een door hem gekende datum zijnde de verjaardag van S. (...).*

Wat de andere weerhouden tegenstrijdigheid betreft, kan verzoeker alleen maar bevestigen dat de zaken gebeurd zijn zoals hij het tijdens het gehoor op het CGVS heeft verteld. Er waren inderdaad ook

telefonische contacten met de vriendin van S. (...), maar de reden om de stad te verlaten en naar Karachi te trekken is te vinden in het nieuwe bezoek van de familie van S. (...) aan zijn winkel."

De Raad meent dat tegenstrijdige verklaringen die de kern van het asielrelaas raken, een aanwijzing zijn voor het gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas. Wat een verschil in precieze data betreft meent de Raad echter dat hierbij voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan plaatsen.

Wat de datum betreft die verzoeker zich niet eerst voor de geest kon halen, meent de Raad dat dit een overtollig motief uitmaakt, dat echter geen afbreuk doet aan de overige vaststellingen uit de bestreden beslissing.

De andere tegenstrijdigheid raakt de kern van verzoekers relaas. Het is een belangrijk element, namelijk wat al dan niet de rechtstreekse aanleiding voor zijn vlucht naar Karachi was, zodat deze tegenstrijdigheid de aannemelijkheid van zijn relaas ondermijnt. In zoverre handhaaft de Raad het motief: *"Bovendien werd vastgesteld dat uw verklaringen tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal en uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), met betrekking tot enkele elementen die de kern van uw asielrelaas raken, niet geheel in overeenstemming kunnen worden gebracht. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u op 20 maart 2012 een tweede keer bezocht werd in uw winkel door S.'s (...) broer(s) en vader. Ze waren woedend en vroegen u waar S. (...) was. Ze was blijkbaar niet thuisgekomen. U werd door hen geslagen. U vreesde dat S.'s (...) familie u zou vermoorden en vluchtte diezelfde dag via Lahore naar Karachi. Op 27 maart 2012 werd u opgebeld door S.'s (...) vriendin G. (...). Ze vertelde u dat S. (...) diezelfde dag werd vermoord (CGVS, p. 10-11, 16, 18-19). Op de DVZ verklaarde u daarentegen dat u op 20 maart 2012 werd opgebeld door S.'s (...) vriendin G. (...) met de mededeling dat zij niet wist waar S. (...) zich bevond en dat zij al even niets meer van S. (...) had gehoord. U voelde aan dat er iets niet pluis was en vertrok uit voorzorg naar Karachi. U vermeldde er niets over de confrontatie met S.'s (...) broer(s) en vader diezelfde dag. U verklaarde er verder dat G. (...) u enkele dagen later opnieuw opbelde met het nieuws dat S. (...) werd vermoord door haar familie (DVZ, verklaring, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat S.'s (...) vriendin G. (...) u voor 27 maart 2012 niet had opgebeld met het nieuws dat S. (...) vermist bleek te zijn. U vernam dit nieuws daarentegen van haar broer(s) en vader, waarna u besloot naar Karachi te vluchten. Toen u met uw eerdere verklaring op de DVZ, dat G. (...) u op 20 maart 2012 opbelde met de mededeling dat S. (...) vermist bleek te zijn, werd geconfronteerd, antwoordde u dat u dat toen misschien zo hebt gezegd omdat u na 20 maart 2012 enkele keren contact had met G. (...) (CGVS, p. 18-19). Deze uitleg verklaart echter niet waarom u aanvankelijk op het Commissariaat-generaal stelde dat G. (...) u in verband met de verdwijning van S. (...) niet had opgebeld en dat u op de DVZ geenszins melding maakte van de confrontatie met S.'s (...) broer(s) en vader in uw winkel op 20 maart 2012, waarna u besloot naar Karachi te vluchten. Bijgevolg blijft deze tegenstrijdigheid overeind."*

Aangaande het motief over de illegale reisweg van verzoeker, is de Raad van mening dat dit een overtollig motief uitmaakt dat geen afbreuk doet aan de overige vaststellingen die doen besluiten tot de niet aannemelijkheid van verzoekers asielrelaas. Het is geen determinerend element voor het beoordelen van de aannemelijkheid van verzoekers relaas.

Tot slot stelt de verzoekende partij met betrekking tot de neergelegde documenten dat: *"Verzoeker antwoordt dat hij zelf op 27 maart 2012 vernam dat S. (...) dood was teruggevonden en hierop voort is gegaan. Zelf was verzoeker op dat moment in een andere stad. Zelfs indien hij nog in Nowshera-Virkan was geweest, had hij niet de mogelijkheid gehad om dit gegeven te controleren.*

Dat de kranten de juiste datum van terugvinden van het lijk van S. (...) niet kennen, is ook niet onmogelijk. Kranten baseren hun informatie op wat de journalisten via via vernemen, want over strafrechtelijke onderzoeken wordt er maar uiterst zelden een officiële persmededeling gedaan.

Tenslotte, wat de motivering over de aantasting van de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgelegde documenten ten gevolge van de datum van het verlaten van het politiekantoor betreft, antwoordt verzoeker dat onder punt 6 van een FIR niet vermeld wordt wanneer de aangever het politiekantoor verlaten heeft, maar wel wanneer het proces-verbaal zelf van het politiekantoor verlaten heeft."

De Raad wijst er op dat documenten slechts een ondersteunende functie kunnen hebben: ze zetten enkel kracht bij aannemelijke verklaringen. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011). Op zich zijn ze niet in staat het onaannemelijke relaas van een asielzoeker te herstellen.

Een origineel persartikel is weliswaar het bewijs dat een artikel met een bepaalde inhoud gepubliceerd werd, maar het is geen bewijs van de werkelijkheid van de erin aangehaalde feiten. Dit stuk heeft geen bewijswaarde inzake de persoonlijke vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij. De bestreden beslissing wijst erop dat de FIR's geen originele stempels bevatten zodat hun authenticiteit niet nagegaan kan worden.

Terecht stelt de bestreden beslissing ook: *“Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt dat in Pakistan iedereen tegen betaling eender welke FIR kan laten opstellen bij de politie. Uit diezelfde informatie blijkt ook dat valse berichtgeving in de geschreven en elektronische pers niet ongebruikelijk is in Pakistan. De handgeschreven aanklacht van uw vader die bij zijn aangifte hoort, alsook de getuigenverklaringen met kopie van de identiteitskaarten van de twee getuigen van het incident dat uw vader overkwam kunnen ten slotte evenmin bewijswaarde leveren voor de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Deze verklaringen hebben immers een subjectief karakter daar zij louter op uw vraag kunnen zijn neergeschreven.”*

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. BEERNAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

G. de MOFFARTS